

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 345)

Jun (1) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 165)

51. ஸ்வை: ஸ்வைச்சிஹ்ரை: ஸரோஜாத்யைர்த்யேயா தாமோதராந்திமா:

அரநேம்யந்த ஸூத்ரஸ்தா: பத்மநாபாதய: அகிலா:

52. ஸர்வே ஸமந்விதா தேவா: ஸ்வாபி: ஸ்வாபிச்ச சக்திபி:

ப்ராஃபாகே கமலா தேவீ தக்ஷிணே கீர்த்திருஜ்ஜ்வலா

53. ஜயா து பச்சிமே பாகே மாயா பாகே ததோத்தரே

ப்ரத்யேகம் கோடி ஸம்க்யாபி: பரிவாரிதா:

54. அதிதிஷ்டந்தி தே அபீக்ஷணம் ஸஹஸ்ராரம் ஸுதர்சநம்

காலசக்ரம் அநாத்யந்தமஸ்ய தேஜ: ப்ரகீர்த்திதம்

பொருள் - (கேசவன் தொடங்கி) தாமோதரன் முடிய உள்ள விபவங்கள் (பன்னிரண்டு) அனைத்தும், ஆரங்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ள சக்கரத்தின் வெளிவட்டத்தைச் சுற்றி அமைந்துள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றையும், தாமரைச்சின்னம் போன்ற அவற்றுக்கான அடையாளங்களுடன் சேர்ந்து த்யானிக்கவேண்டும். வெளிவட்டத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதியில் பத்மநாபன் முதலானவர்கள் தங்களுடைய சக்திமார்களுடன் கூடியுள்ளனர். வட்டத்தின் கிழக்கில் கமலாவும், தெற்கில் ப்ரகாசத்துடன் உள்ள கீர்த்தியும், மேற்கில் ஜயாவும், வடக்கில் மாயாவும் உள்ளனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் சுற்றி, கோடிக்கணக்கான பரிவார சக்திகள் உள்ளனர். அவர்கள் அனைவரும், ஆயிரம்

ஆரங்கள் கொண்ட சுதர்சன சக்கரத்தில் உள்ளன. அந்தச் சக்கரமானது காலசக்கரமாகும். அதன் சக்தியானது தொடக்கமும் முடிவும் அற்றதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 32)

[காமன்] நாங்கள் செல்வம் மற்றும் சிற்றின்பங்களில் மட்டுமே நாட்டம் கொண்டவர்கள் ஆவோம். எங்களுடைய விரோதிகளோ நாராயணனிடம் மட்டுமே ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக உள்ளனர். இவ்விதம் உள்ளபோது பேச்சிற்காகக் கூட எங்களிடையே சேர்த்தி ஏற்படாது. அவ்விதம் சேர்த்து இருக்க இடம் இருந்தாலும், பகைவர்களை அழிக்கவல்ல மஹாமோஹன், அவ்விதம் செய்ய அனுமதிக்கமாட்டார். மேலும், யாருடைய உதவியும் இன்றி அனைவரையும் வீழ்த்தவல்ல வீரனாகிய நான், அதற்கு எவ்விதம் இசைவேன்? புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது அல்லவோ?

[ரதி] ஐயனே! தங்களுடைய குலத்தைத் தாங்களே அழிக்கக்கூடிய அந்தக் கொடியவர்களால், பலம் பொருந்திய உங்களை அழிக்க எத்தகைய சதித்திட்டம் தீட்டப்பட்டுள்ளதோ?

[காமன்] அச்சம் நிறைந்தவனே! அது ராஜகுலத்தின் இரகசியமாகும். அதனை வெளியிடுதல் தகாது, குறிப்பாகப் பெண்களிடம் உரைத்தலும் கூடாது.

[ரதி காமனுடைய கைகளைப் பிடித்தபடி] ஐயனே! என் மேலும், எனது தோழனாகிய வஸந்தன் மீதும் ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன். அந்த ராஜகுல இரகசியத்தைக் கூறுவீராக.

[வஸந்தன் தனது மனதில் எண்ணுதல்] எதனை உரைப்பது? விதியின் விளையாட்டிற்குக் காலம் உரைக்க இயலுமா? அல்லது அதனைத் தடுக்க இயலுமா? [தொடர்ந்து உரத்த குரலில்] தோழனே! மகரக்கொடி கொண்டவனே!

51. மநோரத ஸமர்த்தாநாம் மஹாமோஹ விகோதிநாம்

மந்த்ரபேத நமஸ்மாபி: கார்யே தத் பரிபந்திபி:

பொருள் - (வஸந்தன் கூறுவது) ஆசை கொள்வதில் சிறந்தவராகிய மஹாமோஹனுடைய பகைவர்களுடைய சதித்திட்டங்களை வெளியிடுவதில் என்ன தவறு உள்ளது?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 42)

வ்யாக்யானம் - இந்த க்ரமம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸித்தம்; பூர்வக்ரமம் புராணாந்தர ஸித்த மென்று சொல்லுவர்கள்; அது சொல்லவொண்ணாதிறே. “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதயஷ் ஷோடச விகாரா:” என்று ஆகாசாதி பூதங்களைந்தையும், இந்த்ரியங்களோபாதி கேவலம் விக்ருதிகளாக ச்ருதி சொல்லுகையாலே. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே “ஆகாசஸ்து விகுர்வாண: ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸஸர்ஜ ஹ” என்று தொடங்கி, ஸ்பர்ச தந்மாத்ராதிகளுக்குக் காரணமாகச் சொன்ன ஆகாசாதி பதார்த்தங்களையும் தந்மாத்ர லக்ஷணமான பூதங்களாக ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு விவக்ஷிதமென்று நினைத்து வ்யாக்யாதாக்கள் வ்யாக்யாநம் பண்ணி வைக்கையாலே. ஆகையால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் பூதாத் தந்மாத்ரோத்பத்தி சாப்தமாய்த் தோற்றியிருந்ததேயாகிலும், வ்யாக்யாந ப்ரக்ரியையைப் பார்த்தால் தந்மாத்ராத் தந்மாத்ரோத்பத்தி என்றே கொள்ளவேணும். பூதாத் தந்மாத்ரோத் பத்தி பக்ஷத்திலும் “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய ஷோடச விகாரா:” என்று சொல்லுகிற ஷோடச விகாரங்களாகிறது, பூதங்களையொழிய ஏகாதசேந்த்ரியங்களும் சப்தாதிகளைந்தும் என்று தந்மாத்ரங்களுக்கு பூதங்களோடு ஸ்வரூப பேதமின்றியிலே அவஸ்தாபேதமாத்ர மாகையாலே.

விளக்கம் - “இந்த வரிசையானது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூறப்பட்டதாகும். முன்பு கூறப்பட்ட வரிசையானது மற்ற புராணங்களில் கூறப்பட்டது”, என்றும் சிலர் உரைப்பர்; ஆனால் இவ்விதம் உரைக்க இயலாது. ஏன்? அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய ஷோடச விகாரா: - எட்டு ப்ரக்ருதிகள் மற்றும் பதினாறு மாற்றங்கள் -

என்று, ஆகாசம் முதலான பஞ்சபூதங்களையும், இந்திரியங்கள் போன்று வெறும் மாற்றங்களாக ச்ருதி கூறுவதால் ஆகும். மேலும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-41) – ஆகாசஸ்து விசுவாண: ஸ்பர்சமாத்ரம் ஸஸர்ஜ ஹ – ஆகாசம் மாற்றம் அடைந்து ஸ்பர்ச தந்மாத்தரையை உண்டாக்கியது - என்பது தொடங்கி,” “ஸ்பர்ச தந்மாத்தரைகளுக்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஆகாசம் முதலானவற்றையும் தந்மாத்தர லக்ஷணமான பூதங்கள் என்பதே சரியானது” என்னும் கருத்தே ஸ்ரீபராசரபகவான் கூறுவதாகும் என ச்ருதி வ்யாக்யானங்களை இயற்றியவர்கள் வ்யாக்யானம் செய்வதால் ஆகும். எனவே, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூட, “பூதத்திலிருந்து தந்மாத்தரை உண்டானது” என்று சொல் வடிவில் நமக்கும் புலப்படுகிறது என்றாலும், வ்யாக்யானங்களை நோக்கும்போது, “தந்மாத்தரையிலிருந்து தந்மாத்தரை உற்பத்தி ஆகிறது” என்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். “பூதங்களிலிருந்து தந்மாத்தரை உற்பத்தி ஆகிறது” என்பதாகக் கூறப்படும் கருத்திலும், “அஷ்டௌ ப்ரக்ருத்ய ஷோடச விகாரா: – எட்டு ப்ரக்ருதிகள் மற்றும் பதினாறு மாற்றங்கள்” என்பது, “பூதங்கள் தவிர உள்ள பதினோரு இந்திரியங்களும் ஐந்து புலன்களும்” என்பதாக, தந்மாத்தரைகளுக்கு பூதங்களுடன் ஸ்வரூபத்தில் வேறுபாடு இல்லாமல், நிலைகளில் உள்ள வேறுபாடு மட்டும் உள்ளது என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “அஷ்டௌ ப்ரக்ருத்ய:” என்று ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காரங்களையும், ஆகாசாதிகளைந்தையுஞ் சொல்லுகிறதென்றும் ச்ருதயவிரோதம் நிர்வஹிப்பர்கள். இதுதான், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானாலே, “அஷ்டௌ ப்ரக்ருத்ய: ப்ரோக்தா விகாராச்சாபி ஷோடச, அத வ்யக்தாநி ஸப்தைவ ப்ராஹுரத்யாத்ம சிந்தகா:; அவ்யக்தஞ்ச மஹாம்ச்சைவ ததாஹங்கார ஏவ ச, ப்ருதிவீ வாயுராகாசமாபோ ஜ்யோதிச்ச பஞ்சமம், ஏதா ப்ரக்ருத்யஸ்த்வஷ்டௌ விகாராநபி மே ச்ருணு ச்ரோத்ரம் த்வக் சைவ சஷுச்ச ஜிஹ்வா க்ராணஞ்ச பஞ்சமம், வாக் ச ஹஸ்தௌ ச பாதௌ ச பாயுர் மேட்ரம் ததைவச; சப்த ஸ்பர்சௌ ச ரூபஞ்ச ரஸோ கந்தஸ்ததைவச, ஏதே விசேஷா ராஜேந்தர மஹாபூதேஷு; பஞ்சஸு தசேந்திரியாண்யதைதாநி ஸவிசேஷாணி மைதில, மநஷ் ஷோடசமித்யாஹுரத்யாத்ம கதி சிந்தகா:” என்று மோக்ஷதர்மத்திலே யாஜ்ஞவல்க்ய ஜநக ஸம்வாதத்திலே சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: - எட்டு ப்ரக்ருதிகள்” என்பதன் மூலம், “ப்ரக்ருதி, மஹத் அஹங்காரங்கள் மற்றும் ஆகாசம் முதலான ஐந்து பூதங்கள்” கூறப்பட்டதாகவும், ச்ருதிக்கு முரண்பாடு ஏற்படாமல் சிலர் கூறுவார்கள். இந்தக் கருத்தானது, ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானால் - அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: ப்ரோக்தா விகாராச்சாபி ஷோடச, அத வ்யக்தாநி ஸப்தைவ ப்ராஹுரத்யாத்ம சிந்தகா:; அவ்யக்தஞ்ச மஹாம்ச்சைவ ததாஹங்கார ஏவ ச, ப்ருதிவீ வாயுராகாசமாபோ ஜ்யோதிச்ச பஞ்சமம், ஏதா ப்ரக்ருத்யஸ்த்வஷ்டௌ விகாராநபி மே ச்ருணு; ச்ரோத்ரம் த்வக் சைவ சஷுச்ச ஜிஹ்வா க்ராணஞ்ச பஞ்சமம், வாக் ச ஹஸ்தௌ ச பாதௌ ச பாயுர் மேட்ரம் ததைவச; சப்த ஸ்பர்சௌ ச ரூபஞ்ச ரஸோ கந்தஸ்ததைவச, ஏதே விசேஷா ராஜேந்தர மஹாபூதேஷு; பஞ்சஸு தசேந்த்ரியாண்யதைதாநி ஸவிசேஷாணி மைதில, மநஷ் ஷோடசமித்யாஹுரத்யாத்ம கதி சிந்தகா: - ப்ரக்ருதிகள் எட்டு எனக் கூறப்படுகின்றன; மாற்றங்கள் பதினாறு என்றும், அதன் பின்னர் தெளிவாகக் காணப்படும் மாற்றங்கள் ஏழு என்றும் மோக்ஷ சாஸ்த்ரம் கற்றவர்கள் கூறுகிறார்கள். அவ்யக்தம், மஹத் மற்றும் அஹங்காரம் என்பதுடன் ப்ருதிவீ, வாயு, ஆகாசம், நீர் மற்றும் தேஜஸ் என்பதான ஐந்தும் சேர்த்து எட்டு ப்ரக்ருதிகள் ஆகும். அவை ஒன்றுக்கொன்று காரணங்களாக உள்ளதையும், மாற்றங்களாக உள்ளதையும் நான் கூறக் கேட்பாயாக. செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என ஐந்து; வாக்கு, கைகள் காலகள், மலமூத்ர கருவிகள் மற்றும் மர்மக்குறிகள் என ஐந்து; ஓசை, உருவம், சுவை, மணம் மற்றும் தொடுதல் என ஐந்து என்று இப்படியாக பஞ்சபூதங்களுடைய விசேஷங்கள் உள்ளன. விசேஷங்களுடன் கூடிய இந்த ஐந்து பூதங்கள், பத்து இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றுடன் சேர்த்து இறுதியாக மனதையும் பதினாறாவது விஷயமாக மோக்ஷம் குறித்து எண்ணுபவர்கள் கூறுகிறார்கள் - என்பதாக மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில், யாஜ்ஞவல்க்யர் மற்றும் ஜனகர் ஆகியவர்களுக்கு இடையில் நடைபெற்ற உரையாடல் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அப்படியே யம ஸ்ம்ருதியிலும் “மநோ புத்திரஹங்காரகாநிலாக்நி ஜலாநி பூ:; ஏதா ப்ரக்ருதயஸ் த்வஷ்டௌ விகாராஷ் ஷோடசாபரே, ச்ரோத்ராஷி ரஸநாக்ராண த்வக் ச ஸங்கல்ப ஏவ ச, சப்த ரூப ரஸ ஸ்பர்ச கந்த த்வக்

பாணிபாயவ்., உபஸ்த பாதாவிதி ச விகாராஷ்ஷோடச ஸ்ம்ருதா” என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்ம்ருதியில் ப்ரக்ருதிகளிலே பரிகணிக்கையாலும், ப்ரதமத்திலே எடுக்கையாலும், மந்தவ்யதையாலே மநஸ்ஸென்று ப்ரதாந தத்வம் சொல்லப்படுகிறது. ஸங்கல்ப சப்தத்தாலே தத்காரணமான மநஸ்ஸு லக்ஷிக்கப்படுகிறதென்று ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யாந்தத்திலே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரராலே வ்யாக்யாதமாயிற்று. இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்படுகையாலே, “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய:” என்கிற ச்ருதிக்கு பூதாத் தந்மாத்ர உத்பத்தி பக்ஷத்தில் விரோதாபாவம் ஸுஸ்பஷ்டம்.

விளக்கம் - இது போன்று யம ஸ்ம்ருதியில் - மநோ புத்திரஹங்காரகாநிலாக்நி ஜலாநி பூ:, ஏதா ப்ரக்ருதயஸ் த்வஷ்டௌ விகாராஷ் ஷோடசாபரே, ச்ரோத்ராக்ஷி ரஸநாக்ராண த்வக் ச ஸங்கல்ப ஏவ ச, சப்த ரூப ரஸ ஸ்பர்ச கந்த த்வக் பாணிபாயவ்., உபஸ்த பாதாவிதி ச விகாராஷ்ஷோடச ஸ்ம்ருதா - மனம், புத்தி, அஹங்காரம், ஆகாசம், வாயு, அக்னி, நீர் மற்றும் பூமி என்ற எட்டும் ப்ரக்ருதிகள்; மற்ற அனைத்து பதினாறும் மாற்றங்கள் ஆகும்; செவி, கண், வாய், மூக்கு, தோல் ஆகியவற்றுடன் எண்ணம் என்பதும் சேர்ந்து; ஒலி, உருவம், சுவை, தொடு உணர்ச்சி, மனம், நாக்கு, கைகள், மலமூத்ர கருவிகள், மர்ம உறுப்புகள் மற்றும் கால்கள் என்பதான பதினாறு மாற்றங்கள் கூறப்படுகின்றன - என்று உரைக்கப்பட்டது. இந்த யமஸ்ம்ருதியில், ப்ரக்ருதிகளுடன் சேர்ந்து எண்ணப்படுவதாலும், முதலில் கூறப்படுவதாலும், மனனம் செய்வது என்பதால் மனம் என்பதாக இதன் முதன்மைத்தன்மை உள்ளது. ச்லோகத்தில் உள்ள “ஸங்கல்பம் - எண்ணுதல்” என்பதன் மூலம், அதன் காரணமான மனம் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது என்பதாக ஸுபால உபநிஷத் உரையில் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யானம் செய்தார். இவ்விதம் இதிஹாஸம் போன்றவற்றில் கூறப்படுவதால், “அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: - எட்டு ப்ரக்ருதிகள்” என்பதான ச்ருதி வாக்கியத்திற்கும், “பூதத்திலிருந்து தந்மாத்ரை உற்பத்தி ஆகிறது” என்று கூறும் கருத்திற்கும் விரோதம் இல்லை என்றாகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 310)

4-8-6 அறிவினாற் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய

நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொருமூர்த்தி

குறியமானுருவாகிக் கொடுங்கோளால் நிலங்கொண்ட

கிறியம்மான் கவராத கிளரொளியாற் குறைவிலமே

பொருள் - ஞானம் பெறுவதில் எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாத காரணத்தால், எந்தவிதமான குறையும் இன்றி விசாலமான இந்தப் பூமியில் உள்ள அனைவரும் அறியும்படியாக, கர்மயோகம் முதலான அனைத்துவிதமான உபாயங்களையும் நன்றாக விளங்கும்படித் தெளிவாக எடுத்துரைத்த பரிபூர்ணமான ஞானம் கொண்டவனும், இரண்டாவது ஏதும் அற்றவனும், மஹாமேருவை ஒரு சிறிய அளவில் மாற்றியது போன்ற சிறிய வடிவில் அனைவரையும் வசீகரிப்பவனும், ப்ரம்மச்சாரி வடிவம் எடுத்தவனும், தனது அந்த அழகைக் காண்பித்து மஹாபலி தனது மனம் மாறாதபடியாக தன்னுடைய சிறியதான திருவடியைக் காண்பித்து அவனை ஏற்கும்படிச் செய்தவனும், இப்படியாகச் செய்த வஞ்சனை மிகுந்த செயல் மூலம் பூமியைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் விருப்பம் கொள்ளாத ஒளியால் எனக்கு என்ன பயன் உள்ளது?

அவதாரிகை – “அறிவில்லாதார்க்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களை உபதேசித்து, அறிவு பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதாரை வடிவழகாலே தனக்காக்கிக் கொள்ளுமவன் விரும்பாத லாவண்யத்தால் என்ன கார்யமுண்டு?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் – “அறிவற்றவர்களுக்கு, தன்னை அடைவதற்கான உபாயங்களை உபதேசம் செய்து, அறிவு ஏற்படுத்துவதற்கு எந்த ஒரு தகுதியும் இல்லாதவர்களைத் தனது வடிவழகைக் காண்பித்து தன்னுடையவர்களாக மாற்றிக் கொள்பவன் விரும்பாத ஒளியால் என்ன கார்யம் உள்ளது?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அறிவினால் குறைவில்லா) நாட்டார் அந்நபாநாதிகளெல்லாவற்றாலும் கார்யமுடையராயிருப்பார்களிறே; அறிவொன்றிலுமாயிற்றுக் குறைவுபட அறியாதது. அறிவினால் குறைவுபட அறியாத. அறிவால் கார்யமின்றிக்கேயிருப்பாராயிற்று. (அகல் ஞாலத்தவர்) பரப்பையுடைத்தான பூமியில், அறிவில் குறைவுபட அறிவாரொருவரு மில்லையாயிற்று. (அவர் அறிய) கல்லைத் துளைத்து நீரைநிறுத்தினாற்போலே இவர்கள் நெஞ்சிலே படும்படி. (நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த) சேதந பேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். கர்மயோகம் முதலாக ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக ஸகலோபாயங்களையும் வ்யக்தமாக உபதேசித்தபடி. கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகள், அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, ஸ்வஸ்வரூப யாதாத்மம், விரோதி நிவ்ருத்திக்கு ப்ரபத்தி, ஆத்ம ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி, பகவல்லாபத்துக்கு ப்ரபத்தி இவற்றை அடங்க விஸததமமாக அருளிச்செய்தவன்.

விளக்கம் - (அறிவினால் குறைவில்லா) - நாட்டில் உள்ளவர்கள் உணவு போன்ற அனைத்தாலும் தங்களுக்கு வேண்டியதை அடைபவர்களாக உள்ளனர்; ஆனால் அறிவு ஒன்றைக் குறித்து மட்டும் முழுமையாக அறியாதபடி உள்ளனர். அத்தகைய அறிவானது தங்களிடம் குறைவாக உள்ளதை அறியாதபடி உள்ளனர். அறிவால் எந்தவிதமான கார்யத்தையும் அடையவேண்டிய அவசியம் இல்லை என உள்ளனர். (அகல் ஞாலத்தவர்) - மிகுந்த பரப்பைக் கொண்டதான இந்தப் பூமியில், தங்களுடைய அறிவானது குறைவாக உள்ளதை அறிந்தவர்கள் யாரும் இல்லை. (அவர் அறிய) - மிகுந்த கடினமாக உள்ல பாறை ஒன்றைத் துளையிட்டு, அதற்குள்

நீரைச் செலுத்தியது போன்று இவர்கள் நெஞ்சத்தில் தைக்கும்படியாக. (நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த) - சேதநர்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு போன்றே, உபாயங்களில் வேறுபாடு உள்ளது. கர்மயோகம் தொடங்கி ப்ரபத்தி முடிய உள்ள அனைத்து உபாயங்களையும் மிகவும் தெளிவாக உபதேசித்து. “கர்மம், ஞானம், பக்தி”, அவதார ரஹஸ்யங்கள், புருஷோத்தம வித்யை, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையான தன்மை, விரோதிகள் நீங்குவதற்கு ப்ரபத்தி, ஆத்ம தன்மையை அண்டுவதற்கு ப்ரபத்தி, பகவானை அடைவதற்கு ப்ரபத்தி போன்ற பலவற்றைக் குறித்தும் மிகவும் விளக்கமாக அருளிச்செய்தவன்.

வ்யாக்யானம் - கர்மயோகத்தை உபதேசிக்க, அவன் “இந்த்ரிய ஜயம் பண்ணுகை அரிது” என்ன; “ஆகில், என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை” என்று கர்மத்தை அநுஷ்டித்தாரை ப்ரஸங்கியா, அந்த ப்ரஸங்கத்திலே அவதார ரஹஸ்யத்தை உபதேசியா, அநந்தரம் ஜ்ஞாந யோகத்தை உபதேசித்து, “ஜ்ஞாந வைசத்யத்துக்கு உறுப்பாக என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை” என்று அநந்தரம் பக்தியோகத்தை உபதேசித்து, அங்கு “விரோதி பாப சூயத்துக்கும், பக்தி விவ்ருத்திக்குமாக என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை” என்று, அநந்தரம் “யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ”, “தமேவ சரணம் கச்ச”, “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே” என்றும் அவற்றுக்கு உறுப்பாக ப்ரபத்தியை விதியா, அவ்வழியாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, “பூமிராபோநலோ வாயு:” என்று தொடங்கி “ஜீவ பூதாம்” என்கிற சேதநாசேதநங்கள் எனக்கு சரீரமென்று அவ்வழியாலே தன் பேற்றுக்குத் தனக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையில் யோக்யதையின்றிக்கே யிருக்கிறபடியைக் காட்டி, “இவைதான் செய்து தலைக்கட்ட போகாது” என்று சொல்லும்படி இதின் அருமையை அவன் நெஞ்சிற்படுத்தி, அவன் தான் அறித்து கேட்டவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணி, அவன் தான் அறியாதே கேட்கமாட்டாதவற்றையும் தானே அறிவித்து, ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக உபதேசித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - கர்மயோகம் போன்றவற்றை முதலில் உபதேசித்தான்; உடனே அர்ஜுனன், “இந்த்ரியங்களை வெல்வது மிகவும் கடினம் ஆயிற்றே”, என்றான். இதற்கு பகவான், “அப்படியானால் உனது நெஞ்சத்தை என்னிடம் வைப்பாயாக”, என்று உரைத்து, அவ்விதம் செய்தவர்கள் குறித்து உரைத்தான். அடுத்து

ஞானயோகத்தை உபதேசித்தான்; உடனே, “இத்தகைய ஞானத்தெளிவை அடைவதற்காக உனது நெஞ்சத்தை என்னிடம் வைப்பாயாக”, என்றான். தொடர்ந்து பக்தியோகத்தை உரைத்தான். அடுத்து, “அத்தகைய பக்திக்குத் தடையாக உள்ள பாபங்கள் அழிவதற்கும், பக்தியானது மேன்மேலும் வளர்வதற்கும் எனது பக்கம் உனது நெஞ்சத்தை வைப்பாயாக”, என்றான். அதனைத் தொடர்ந்து, கீதை (15-4) - யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ - அந்தப் பரமேச்வரனைச் சிந்திப்பாயாக - என்றும், கீதை (18-62) - தமேவ சரணம் கச்ச - அனைத்துவிதத்திலும் பரமேச்வரனைச் சரணம் புகுவாயாக - என்றும், கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே - யார் என்னையே சரணமாகக் கொள்கிறார்களோ - என்றும் உள்ள பல ச்லோகங்கள் மூலம், மேலே கூறப்பட்ட யோகங்களின் பொருட்டு, ப்ரபத்தியை விதித்தான். அதன் மூலம் ஸ்வரூப ஞானத்தை ஏற்படுத்தினான். பின்னர் கீதை (7-4) - பூமி: ஆப: அநல: வாயு: - பூமி, நீர், நெருப்பு, வாயு - என்று தொடங்கி, கீதை (7-5) - ஜீவ பூதாம் - ஜீவஸ்வரூபமானதும் எனக்கு அடங்கியுள்ளதும் ஆகிய உயர்ந்த ப்ரக்ருதி என அறிவாயாக - என்பதன் மூலம், “அனைத்து சேதந அசேதநங்களும் எனது சரீரமே ஆகும்” என்று கூறினான்; இதன் மூலம், ஒருவன் தன்னுடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக ஏதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளத் தகுதி இன்றி உள்ள நிலையைக் காண்பித்தான்; மேலும், “இது போன்ற உபாயங்களைச் செய்து முடிக்க இயலாது” என்று உரைக்கும்படி அவற்றின் கடினத்தை அர்ஜுனனுடைய மனதில் உணர வைத்தான். அர்ஜுனன் தனது அறிவின் மூலம் கேட்டு அறிந்தவற்றுக்குப் பதில்களைக் கூறி, அவன் கேட்காத பலவற்றைக் குறித்தும் தானே உரைத்து, ப்ரபத்தி முடிய உள்ள அனைத்தையும் உபதேசித்தமை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (நிறைஞானத்து ஒரு மூர்த்தி) “ஒருவன் சொன்னான்” என்னுங்காட்டில் அது ப்ரமாணமோ? ஆப்தமாக வேண்டாவோ? என்னில்; இத்தலையில் அஜ்ஞாநமும் அகிஞ்சித்கரமாம்படியான ஜ்ஞாந பூர்த்தியையுடையவனாவது, ப்ரமாணமாய் எல்லார்க்கும் வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக் கொடுப்பதான வேதத்தினுடைய நித்யத்வாபெளரு ஷேயத்வங்கள் ஸ்வாதீநாமாம்படி அவற்றை ஸ்மரித்துச் சொல்லுமவனாயிற்று, வேதார்த்தத்தை

விசதீகரித்தானாயிற்று. பரிபூர்ண ஜ்ஞாந்தையுடைத்தான அத்விதீயமான ஸ்வரூபத்தையுடையவன்.

விளக்கம் - (நிறைஞானத்து ஒரு மூர்த்தி) – ஆனால், “ஒருவன் கூறினான்” என்றால் அது ப்ரமாணமாகி விடுமா? நம்பத்தகுந்தபடி இருக்கவேண்டாமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். மனிதர்களிடத்தில் உள்ள அஞ்ஞானம் என்பதைப் பொருட்படுத்தப்பட வேண்டியதில்லை என்னும்படியாக ஞானத்தில் பரிபூர்ணத்தன்மை கொண்டவனாக உள்ள அவன், ப்ரமாணமாகவும், அனைவருக்கும் ஞானத்தை அளிப்பதாகவும் உள்ள வேதங்களுடைய “எப்போதும் உள்ள தன்மை, மனிதனால் உண்டாக்கப்படாத தன்மை” போன்றவை தனக்கு வசப்பட்ட நிலையில், அவற்றை எண்ணிச் சொல்லும்படியாக உள்ளவன். வேதத்தின் ஆழ்பொருளை விரிவாக அருளிச்செய்தான். பரிபூர்ணமான ஞானத்தைக் கொண்டதும், இதனைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்னும்படியாக உள்ளதும் ஆகிய ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (குறிய இத்யாதி) அறிவிக்கக் கேளாதாரை வடுக விடுநகமிட்டு வடிவழகாலே தனக்காக்கிக் கொள்ளுமவனாயிற்று. (குறிய) கோடியைக் காணியாக்கிக் கொண்டாற்போலே வளர்ந்தபோதையிற் காட்டிலும் ஆகர்ஷகமாயிருந்தபடி. (மாணுருவாகி) பிறந்தபோதே இரப்பிலே அதிகரித்து, அதுவே வாஸிதமாயிருந்த படியாலே, “பிறப்பதற்கு முன்புமெல்லாம் இதுவேயோ யாத்ரை?” என்னும்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று. “உண்டு” என்று இட்டபோதோடு, “இல்லை” என்று சொல்லிக் கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படிக்கு ஈடாகவாயிற்று இரப்பிலே தகணேறினபடி.

விளக்கம் - (குறிய இத்யாதி) - தான் இவ்விதம் உபதேசித்தவற்றைக் கேளாமல் உள்ளவர்களைத் தனது வடிவழகால் தனக்கென மாற்றிக் கொள்பவன். (குறிய) - கோடியைக் காணி அளவு என்று மாற்றியது போன்று, த்ரிவிக்ரமனாக வளர்ந்ததைக் காட்டிலும் சிறிய வாமன வடிவில், ஈர்க்கும் சக்தி கொண்டவனாக. (மாண் உருவாகி) – பிறக்கும்போதே யாசகம் செய்வதில் ஈடுபட்டு, அதுவே தொடர் செயலாக இருந்த காரணத்தால், “பிறப்பதற்கு முன்பு இதனையே

செயலாகக் கொண்டிருந்தானோ?”, என்று கூறுவதற்குத் தகுதியான நிலையில் இருந்தான்; எப்படி என்றால், “யாசகம் உண்டு” என்று உரைத்து யாசகம் அளித்தபோதும், “யாசகம் இல்லை” என்று உரைத்து கதவு அடைக்கும் போதும் ஏற்பட்ட முகமலர்ச்சி ஒரே போன்று காணப்பட்டது; இப்படியாக யாசகம் செய்யும் நிலையால் முகத்தில் அந்தக் களையானது எப்போதும் ஏறி நின்றது.

வ்யாக்யானம் - (கொடுங்கோளால்) வெட்டிய கோளாலேயென்றபடி. அதாவது வடிவழகைக் காட்டி அவனை வாய் மாளப் பண்ணினபடி. அன்றிக்கே, கோடு என்றத்தைக் குறுக்கி, அதை “கொடு” என்றதாய்; அதாவது விலங்குகையாய், செவ்வைக் கேட்டை நினைத்து மூன்றடியை அபேஷித்து, இரண்டடியாலே அளப்பது; சிறு காலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே அளப்பதாகக் கொண்டு அவனை வஞ்சித்தபடியைச் சொல்லிற்றாதல். துஷ்ட ஸாதந ப்ரயோகம் பண்ணினவர்களுக்கு அதுக்கு ஈடாக உத்தரம் சொல்லுவாரைப்போலே, அவன் செவ்வைக் கேட்டுக்கு ஈடாகத் தானும் செவ்வைக் கேடனாய்க் கொண்டபடி. (கிறியம்மான்) அவன் தரும் விரகறித்து வாங்கவல்ல பெருவிரகனான ஸர்வேச்வரன். “பெருங்கிறியான்” என்னக்கடவதிறே. (கவராத இத்யாதி) செவ்வை கேடாகிலும் தன்னுடைமையைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுமவன்; முன்பே இசைந்து தன்னை “பெறவேணும்” என்றிருக்கிற எனக்கு வந்து முகங்காட்டித் தனக்காக்கிக் கொள்ளாத பின்பு, எனக்கு இத்தால் கார்யமுண்டோ? கிளரொளி - மிக்கவொளி, ஸமுதாயஸோபை.

விளக்கம் - (கொடுங்கோளால்) - பலாத்காரமாகக் கொள்ளுதல். அதாவது தனது வடிவழகைக் காண்பித்து, மஹாபலியை வாய் பிளக்கச் செய்யும்படி. அல்லது “கோடு” என்பதைச் சுருக்கி “கொடு” என்றதாகவும் கூறலாம். “கோடு” என்பதற்கு “விலங்குதல்” என்பதாகப் பொருள் கொண்டு, “விலங்குதல்” என்பதற்கு “செவ்வைக் கேடு” என்று கூறுவர். “செவ்வைக் கேடு” என்பது “மூன்றடியை மனதில் எண்ணி, இரண்டு அடியால் அளத்தல்; சிறிய கால்களைக் காண்பித்து, பெரிய கால்கள் கொண்டு அளத்தல்” என்பது போன்று வஞ்சித்தல் ஆகும். தீமை நிறைந்த உபாயத்தை ப்ரயோகம் செய்பவர்களுக்கு, அதற்கு ஏற்றபடி பதில் கூறுபவர்கள் போன்று, மஹாபலியின் செவ்வைக் கேட்டிற்கு ஏற்றபடி, தானும் செவ்வைக்

கேட்டுடன் உள்ளவன். (கிறியம்மான்) – அவன் அளிக்கும் வழி அறிந்து, அதற்கு ஏற்றபடி வாங்கவல்ல ஸர்வேச்வரன். திருவிருத்தம் (91) – பெரும் கிறியான் – என்றது காண்க. (கவராத இத்யாதி) – செவ்வைக்கேடு உள்ளவன் என்றாலும், தனது உடைமையைத் தன்னுடையதாக்கிக் கொள்பவன்; அவன் தானாகவே இசைந்து வந்து என்னை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்றுள்ள எனக்கு, தனது திருமுகம் காண்பித்து ஏற்காதபோது, எனக்கு என்ன செயல் உள்ளது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 26)

6. யத் மூர்த்தி மே ச்ருதி சிரஸ்ஸு ச பாதி

யஸ்மிந் அஸ்மத் மநோரத பத: ஸகல: ஸமேதி

ஸ்தோஷ்யாமி ந: குலதநம் குலதைவதம் தத்

பாதாரவிந்தம் அரவிந்த விலோசநஸ்ய

பொருள் - எந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகள் எனது தலையிலும், வேதாந்தங்களிலும் ஒளிக்கின்றனவோ; எந்தத் திருவடிகளில் நம்முடைய அன்பானது வெள்ளமாகச் சென்று சேர்க்கின்றனவோ; நம்முடைய குலத்திற்குச் செல்வமாகவும், நம்முடைய குலத்தினர் அண்டி நிற்கும் தேவதையாகவும் உள்ளவனும், தாமரை போன்று அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய அந்தத் திருவடிகளை நான் துதிக்க உள்ளேன்.

அவதாரிகை - “அறியாதன அறிவித்த அத்தா! நீ செய்தன” என்று, உபகாரத்தில் ப்ரதமனாய் இருக்குமிறே. “வைகுந்தனாகப் புகழ்” என்கிறபடியே, தன்னுடைய ஸ்துதி ஈச்வரனுக்கு அபிமதமாகையாலும், இதுதான் ஆசார்யர்களுக்கு ப்ரியமாகையாலும், ஸ்தோத்ரத்தில் மேல் சொல்லப் புகுகிற உபாயோபேயங்களை ஸங்க்ரஹித்துக் கொண்டு, உபக்ரமித்தபடியே பகவத் ஸ்தோத்ரத்திலே இழிகிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-3-2) - அறியாதன அறிவித்த அத்தா! நீ செய்தன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உபகாரம் செய்வதில் முதன்மையானவனாக உள்ளான். திருவாய்மொழி (7-9-7) - வைகுந்தனாகப் புகழ - என்பதற்கு ஏற்ப தனது ஸ்துதியானது ஈசுவரனுக்கு மிகவும் பிரியமாக உள்ளது என்பதாலும், இதுவே ஆசார்யர்களுக்கு மிகவும் விருப்பமாக உள்ளது என்பதாலும்; ஸ்தோத்ரத்தில் இனிக் கூற உள்ள உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகியவற்றைச் சுருக்கமாகக் கொண்டு, தான் தொடங்கியவிதத்தில் பகவத் ஸ்தோத்ரத்தில் ஈடுபடுகிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்